

Jaettu työtaakka Neh. 3:1-6, 23-24, 38

1. Ylipappi Eljasib ja hänen pappisveljensä nousivat ja rakensivat Lammasportin. He pyhittivät sen ja asettivat ovet paikoilleen. Siitä he jatkoivat Sadantorniin saakka, jonka he pyhittivät, ja **siitä edelleen** Hanelintorniin saakka.
2. Eljasibista **eteenpäin** rakensivat Jerikon miehet, ja heistä eteenpäin rakensi Sakkur, Imrin poika.
3. Senaalaiset rakensivat Kalaportin. He kattoivat sen ja asettivat paikoilleen sen ovet, teljet ja salvat.
4. Heistä eteenpäin muuria korjasi Mere-mot, Uurian poika, Koosin pojanpoika, hänen vierellään Mesullam, Berekjan poika, Mesesavelin pojanpoika, ja hänen vierellään Saadok, Baanan poika.
5. Näiden vierellä muuria vahvistivat tekoalaiset, mutta heidän **ylimyksensä eivät**

osallistuneet esimiesten määräämään työhön.

6. Vanhanportin korjasivat Joojada, Paaseahin poika, ja Mesullam, Besodjan poika. He kattoivat sen ja asettivat paikoilleen ovet, teljet ja salvat.

23. **Heistä seuraavina** muuria korjasivat Benjamin ja Hassub oman talonsa kohdalta ja heidän vierellään Asarja, Maasejan poika, Ananjan pojanpoika, oman talonsa kohdalta.

24. Seuraavan osan korjasi Binnui, Heenadadin poika Asarjan talosta muurin kulma-varustukseen saakka.

38. Me rakensimme muuria sen koko pituudelta **puoleen korkeuteen** asti. Siitä **kansa sai rohkeutta** jatkaa työtä.

Näky

Mikä merkitys on yhteisellä näyllä tehtävienne päämäärästä? Entä näyllä omasta osuudestamme työssä? Miksi evankelioimis- ja lähetystyötä pitää tehdä järjestelmällisesti? Mikä on sinun osuutesi kokonaisuudessa? Mikä jarruttaa syvimmin evankeliumin etenemistä? Millä tavalla liitoskohdat pitäisi järjestää? Mikä liittää meidät toisiin ja miten?

Kerrotaan, että Yhdysvaltain presidentti kävi tutustumassa NASAn keskukseseen, kun oltiin valmistelemassa ensimmäistä kuumatkaa. Hän puhutteli useita työntekijöitä ja kyseli, mitä he olivat tekemässä. Joku kertoi olevansa tietokonespesialisti, joku toinen rakettimoottorien kokoaja, kolmas erikoistuneensa avaruusgeometriaan. Sitten hän tapasi erään naisen, joka toimi siivoojana. Kysyttäessä hänen tehtävänsä henkilö vastasi: ”Työskentelen täällä, jotta saisimme astronautimme kuuhan.” Hän ei tuijottanut vain omaan osatehtäväänsä vaan koko organisaation tavoitteeseen. Ellei Jumalan seurakunnalla ole selkeää näkyä siitä, mihin se on matkalla, me yksityiset uskovatkaan emme löydä oikeaa paikkaa evankeliumin työssä.

Seurakunnan näky

Jeesus tuli maan päälle tekemään tyhjäksi Saatanan teot, sovittamaan ihmiskunnan synnit, osoittamaan meille, millainen on Jumala ja sitten seurakuntansa avulla valloittamaan maailman Saatanan vallasta omaan valtaansa. Hän tuli perustamaan seurakunnan, jonka tehtävänä on murtaa tuonelan portit, hyökätä Pyhän Hengen voimassa kuoleman kaupunkiin muuttaakseen sen lopulta Jumalan kirkkauden kaupungiksi, jossa asuvat pelastetut ylistämässä teurastettua Karitsaa Isän Jumalan kunniaksi.

Sitä mukaan kuin ihmisiä ja alueita saadaan evankeliumin sanalla siirrettyksi Jumalan valtakunnan puolelle, heidän ympärilleen tulee rakentaa myös Jumalan sanan muuri kaikkia Saatanan mahdollisia vastahyökkäyksiä vastaan. Vaikka Nehemian muurin rakentaminen oli ulkonaista, sen varsinainen tavoite toteutui, kun kaupungin suojassa puhkesi väkevä herätys Jumalan sanaa luettaessa. Seurakunnan tehtävä ei ole vain marssia ja voittaa maailma vaan myös rakentaa evankeliumin muurilla ympäröity kaupunkiyhteisö, jossa uskovat voivat olla "turvallisessa tilassa". Se ei ole sellainen nykyaikainen turvallinen tila, jossa vaietaan synnistä ja valheesta, vaan sellainen totuuden pylväs, jossa uskovat voivat olla aidosti vapaita.

Meillä, jotka uskomme ja turvaamme Jeesukseen, tulee siksi olla kirkas näky päämäärästä mutta samalla myös selkeä käsitys omasta osatehtävästämme seurakunnan rakentamiseksi. Seurakunnan paimenien tehtävä on etsiä kunkin uskovan saamat lahjat, varustaa heitä ja jakaa kullekin sen mukaisia tehtäviä Jumalan valtakunnan työssä. Jumalan valtakunnan varsinainen työ ei tapahdu seurakunnan kokouksissa, sillä niissä meitä ladataan ja ruokitaan, jotta sitten arjen keskellä kaikissa tehtävissämme voisimme toimittaa Kristuksen lähettilään virkaa ja suorittaa kaikki työmme ei niin kuin ihmisille vaan Herralle.

Individualistit

Me elämme länsimaissa erittäin individualistisessa kulttuurissa, joka korostaa yksilön oikeuksia ja hänen omaa käsitystään itsestään. Suomalaisina kristittyinä olemme aivan liikaa tiedostamattakin omaksuneet tämän yksilökeskeisyyden. Jumalan valtakunnan työssäkin meitä voi salaa hallita motiivi siitä, millaista työtä me yksilöinä teemme. Meitä voi vaivata sama ylpeys, joka Jerusalemin muutamilla ylimyksillä oli. He eivät halunneet liata käsiään raskaassa työssä eivätkä katsoneet kuuluvansa samaan kastiin tavallisten ihmisten kanssa. Individualismi voi ilmetä myös siten, että uskova alkaa etsiä hengellisessäkin työssä omaa asemaa ja omaa kunniaa. Seurakunta on Jumalan perhe, jossa samalla kun jokaisella on suunnaton arvo Kristuksen sovitustyön tähden, kuulumme myös yhteisöön emmekä voi elää ilman yhteyttä toinen toistemme kanssa. Jos sinä et halua liata käsiäsi, kun seurakunnassa ja sen työssä kohdataan monenlaisia ongelmia, sinun tulee nöyrytyä näkemään oma ylpeytesi ja tehdä siitä parannusta.

Ylipapit

Hienon vastakohtan ylpeille ylimyksille muodostivat ylipappi ja muut papit. He hikoilivat kuumassa rakennustyössä ja lapioivat hiekkaa niin kuin muutkin. Lisäksi he antoivat esimerkin, miten työhön ja sen tuloksiin tulee suhtautua:

Ylipappi Eljasib ja hänen pappisveljensä nousivat ja rakensivat Lammassportin. He pyhittivät sen ja asettivat ovet paikoilleen. Siitä he jatkoivat Sadantorniin saakka, jonka he pyhittivät, ja siitä edelleen Hananelintorniin saakka. (1)

Heille ei riittänyt se, että he saivat osuutensa valmiiksi. Sen lisäksi he pyhittivät työnsä tuloksen. Meille se tarkoittaa sitä, että ei ole mitään sellaista työtä, jota ei voisi pyhittää. He siis antoivat työnsä ja sen tuloksen Jumalan käyttöön. Heillä oli selkeä käsitys siitä, ketä varten he työnsä tekivät. Työ kuuluu Jumalalle.

Työntekijöiden epätasapainoinen jakaantuminen

Nehemia jakoi muurin rakentamisen moneen osaan. Työ jaettiin sen mukaan, miten riitti työntekijöitä. Tänä päivänä voimme kysyä, onko työntekijöiden jakautuminen suhteessa siihen, millaiset ovat haasteet. Kaikista kokotoimisista Jumalan valtakun-

nan työntekijöistä noin 96% tekee työtä siellä, missä kristinusko on jo saanut jalansijan. Vain pieni murto-osa maissa, joita ei katsota tavoitetuksi. Tavoitettuna pidetään maata, jossa kristittyjen määrä ylittää 2%. Bangladesh ja Japani ovat kaksi tavoittamatonta maata, joissa väestö ylittää 100 miljoonaa.

Tässä yhteydessä kuulee joskus sanottavan: "Onko meillä oikeus kuulla evankeliumi kahteen kertaan, kun on lukemattomia ihmisiä, jotka eivät ole kuulleet sitä kertaakaan?" Kysymys on tietenkin sikäli väärin asetettu, että uskova kristitty elää evankeliumista ja tarvitsee kuulla ja uskoa sen joka päivä uudestaan. Mutta silti tuo valtava epäsuhde työntekijöiden jakaantumisesta eri puolilla maailmaa on todellinen ongelma, joka pitää ottaa vakavasti.

Järjestäytyminen

Ilmaisu "heistä eteenpäin" esiintyy kolmannessa luvussa 15 kertaa ja "Hänen jälkeensä" tai "heidän jälkeensä" 16 kertaa. Ne kertovat Jerusalemin muurin rakennustyön yhtenäisyydestä. Liittämällä yksi työryhmä aina seuraavaan koko muuri saatiin rakennetuksi. Kukin työryhmä rakensi muuria erilaisissa maasto ym olosuhteissa, mutta työtä yhdistävä tekijä oli muuri. Jokaista työryhmää, jolla oli verrattain suuri itsenäisyys oman osuutensa rakentamisessa, liitti toisiinsa halu saada muuri valmiiksi.

Näemme tässä kuvan yhteydestä erilaisuuden keskellä. Ei esiintynyt mitään separatismia, eriseuraisuutta, koska jokainen työskenteli "edellisestä eteenpäin". Raamatullisten periaatteiden kannalta ei siis liene ongelmallista, jos kirkossa esiintyy useita paikallisseurakuntia, evankelioimisjärjestöjä ja lähetyssseuroja. Tärkeää on se, että keskinäinen yhteistyö niin ulkokentillä kuin kotimaassa tapahtuu samaa muuria yhteistyössä rakentaen. Ei ole mieltä siinä, että tapahtuu päällekkäistä työtä silloin kuin saman aikaisesti toisaalla muurinrakentajaryhmiä ei ole lainkaan. Tämän päivän maailmassa on tietoisesti pyrittävä monien pienten seurakuntien ja kotikirkkojen solukkaan, jotka kykenevät kattamaan ei vain maantieteellisesti aluetta, vaan erilaisten ihmisryhmien muodostaman väestön.

Pioneerityön aloittaminen Japanissa

Kun pariin otteeseen meillä oli Lean kanssa tilaisuus aloittaa uuden seurakunnan istuttaminen Japanissa, ensimmäinen tehtävämme oli etsiä ja kartoittaa sopiva työalue. Siinä otettiin selvää maantieteestä, väestöstä, liikenneyhteyksistä, kouluista ja yliopistoista jne. Mutta sen lisäksi kartoitettiin, löytyisikö alueelta muita kristittyjä tai seurakuntia. Hakeuduimme sellaiseen paikkaan, joka oli vailla seurakuntia. Lisäksi kävimme lähialueen seurakunnissa kyselemässä, missä ne näkivät suurimmat tarpeet aloittaa työ. Samalla teimme selväksi, että tarkoituksemme ei ollut rakentaa omaa tunnustuskuntaamme vaan Jumalan valtakuntaa ja ilmaisimme halumme yhteistyöhön muiden Raamattuun uskovien seurakuntien kanssa. Tietenkin toimimme oman tunnustuksemme mukaisesti, mutta tietoisena siitä, että tarvitsemme alueen kaikkien uskovien tukea ja yhteyttä. Monella tavalla teimme sitten yhteistä työtä toisten seurakuntien kanssa esimerkiksi radiotyössä, suurkokousten järjestämisessä, nuorisotyössä jne. Vaikka meillä oli pieni muurin aukko rakennettavanamme, halusimme nähdä koko muurin valmistuvan.

Päämäärätietoisuus

Hyvä hengellinen johtaja ei ole työnarkomaani. Hän työskentelee ahkerasti olematta kuitenkaan työnsä orja. Hän ei pelkää työtä, mutta ei pelkää myöskään jakaa työtä. Työ on keino tietyn päämäärän saavuttamiseen. Työn arvo ei määräydy siitä, mil-laista se on tyyppiltään, vaan siitä, että se on välttämätöntä päämäärän saavuttami-seksi. Nehemian tapauksessa päämäärä oli Jerusalemin muurin saattaminen puo-lustuskuntoon. Niin pian kuin päämäärä katoa silmiemme edestä, työn laadusta ja siitä maksettavasta palkasta tulee loputon kateuden ja kinastelun kohde.

Nehemia jakoi rakennusprojektin ainakin 39 eri työryhmään. Työn organisointi on mitä suurimmassa määrin työtä. Työ eri kohteissa ei välttämättä ollut yhtä mukavaa, mutta jokaiseen muurinaukkoon tarvittiin rakentajansa. Työläisiä oli monenlaista sorttia. Oli pappeja, leeviläisiä, temppelipalvelijoita, kultaseppiä, kauppiaita, päälli-köitä, isäntiä, palvelijoita, miehiä ja naisia. Monet työskentelivät perheittäin. Jokai-nen työhön ryhtynyt tiesi vastuualueensa ja ryhtyi toimenpiteisiin. Jotkut ylimykset kartoivat työtä (3:5) - ongelma, johon seurakunnankin keskellä usein törmätään.

Johtajan tehtävä on jakaa tehtävät ja katsottava, että kaikki osa-alueiden tehtävät hoidetaan. Yleinen virhe on se, että tehtäviä ei jaeta. Se voi johtua johtajan sairaal-loisesta tarpeesta takertua valtaan tai siitä, että hän ei luota muihin. Mutta johtaja, joka ei jaa töitä, estää evankeliumin leviämisen.

Ensimmäisenä helteessä

Työnjaossa on vaarana, että johtaja haluaa sysätä epämiellyttävät työt muiden nis-kaan. Johtajan on kuitenkin suostuttava tekemään mitä tahansa niistä tehtävistä, joita hän jakaa muille. Nehemia itsekin rakensi, kantoi kiviä, lapioi soraa pois ja suostui samaan vaivaan kaikkien muiden kanssa sen lisäksi, että hän huolehti työ-toveriensa tarpeista.

Hyvin johdettua ja kunnolla motivoitua työtä on mahdollista tehdä innolla ja sopu-soinnussa. Kansa teki työnsä "kaikesta sydäimestä". Paljon riippui sitä, että Nehe-mia ryhtyi samaan hikiseen ja likaiseen työhön kuin muutkin ja innosti heitä. Hän myös tunnisti toisten taidot ja mahdollisuudet. Johtajan ei tarvitse olla muita taita-vampi työssään, mutta hänen on kyettävä näkemään ja arvostamaan toisten taitoja.

Toiminta ja päämäärä

Työtä tehtiin aamun koitosta iltamyöhään (4:21) ja työtä hankaloitti myöskin vastus-tus, jonka vuoksi oli työskenneltävä aseet mukana. Hengellisyys ei korvaa raakaa työtä. Rukous ja lihakset ovat mainiot liittolaiset. Mutta kaikessa on tärkeintä se, että saavutetaan päämäärä. Toiminnan määrä ei ole hengellisyyden mittari, sillä kristilli-ssä maailmassakin on aivan liikaa tarpeetonta toimintaa. Toiminta ei ole työtä, mutta työ on toimintaa Herrassa, Herran asettamien päämäärien saavuttamiseksi.

Seurakunnassa meillä on vaara juuttua pitämään yllä sellaista toimintaa, joka ei enää aikoihin ole tuottanut tulosta. Toimitaan niin, koska aina ennenkin on tehty niin. Kaavoihin kangistuminen on vaara erityisesti vanhoissa seurakunnissa. Siksi sään-nöllisin väliajoin seurakunnassa pitäisi miettiä, minkälaisilla työmuodoilla evankeliu-mi menee parhaiden eteenpäin tänä päivänä. Tänä internet-aikana meillä on kiu-saus panostaa paljon sinne, mutta aina on syytä muistaa, että evankelioimisessa

mikään ei ole tehokkaampaa kuin henkilökohtainen ihmisten kohtaaminen ja kasvoista kasvoihin evankeloimin jakaminen.

Itseen säästämätön ahkeruus

Nehemia ei säästänyt itseään. Hän ei "antanut aikaa itselleen" niin kuin nykyinen maailma vaatii. Terveys ja hyvinvointi ei ole itse tarkoitus. Ne on annettu, jotta voimme tehdä työtä Herralle ja niitä tulee vaalia juuri sitä varten. Työn paljous itsessään ei uuvuta ja polta loppuun ihmisiä, vaan se, että työ koetaan tarkoituksettomaksi, turhauttavaksi tai sitä ei jaeta oikein, mistä yleensä seuraa kitkaa työntekijöiden keskinäisissä suhteissa. Tappavaa ei ole työ, vaan henkinen paine.

Työnarkomaanit

Hengellinen oravanpyörä, jossa yritetään epätoivoisesti pitää yllä julkisivua uskovien ystävien tai yleisön edessä, vaikka sisäinen tila ei vastaa ulkoista todellisuutta, on tuhoisaa. Työnarkomaanille työ ei ole uskon ilmaus, vaan yritystä päästä rauhaan. Hän yrittää kelvata työllään Jumalalle ja pitää omantuntonsa puhtaana työtä tekemällä. Työnarkomaanin on vaikea levätä. Ikään kuin takaa ajettuna hän tekee kaikista uusia suorituksia, joita on hallittava. Raamattu ei hätistele työhön, vaikka korostaakin työtä. Työ on turhaa, ellei se ole tehty Herrassa ja Herran kanssa. Nehemia työskenteli ahkerasti, koska hän tiesi, että Jumalan käsi oli hänen yllään.

Paavali kerskui siitä, että hän teki enemmän työtä kuin muut apostolit - tosin Jumalan armon vaikutuksesta. Hengellisen johtajan tuntomerkki on se, että hän jatkaa työtä silloinkin, kun muut alkavat empiä ja jopa vetäytyvät vastuustaan. Työ ei ollut Nehemialle eikä Paavalille Jumalaa tärkeämpää, koska työ tehtiin Jumalalle ja Jumalassa. Työstä tulee jumala silloin, kun sitä tehdään omaksi kunniaksi.

Ongelmiin käsiksi ajoissa

Rukous kuuluu myös työhön. Nehemian työ oli monipuolista. Siihen kuului rukousta, hallintoa, valvontaa, kirjanpitoa ja ruumiillista työtä. Johtajan tehtävään kuuluu myös nähdä esteet ja osata poistaa ne. Vaikeuksiin törmätessämme meillä on taipumus vähätellä niitä tai viivyttellä niiden käsittelyä, koska on paljon mukavampaa keskittyä puuhiin, joista pidämme, ja unohtaa vähemmän miellyttävät puolet.

Ellei ongelmakohtiin tartuta ajoissa, ne tупpaavat moninkertaistumaan ja niiden hoitaminen tulee entistäkin hankalammaksi. Jerusalemin muurin rakennustyössä pulonkaulaksi muodostui valtava määrä soraa, jota entisen muurin raunioista oli jäänyt ja joka vain lisääntyi rakennustyön edetessä. Uuvuttava sorankärräys alkoi viedä voimia ja herätti napinaa työntekijöissä. (4:10) Mutta Nehemia ei antanut periksi, vaan jatkoi palvelijoinen työtä ja soran poissiirtoa yömyöhään asti. (4:21)

Hiekkaa rattaissa

Työtä estävää soraa on monenlaista. On alkuun pääsy vaikeuksia. Hyvistä päätöksistä huolimatta laiskuus saattaa iskeä. Kunnian arkuus tai toisten velttous voi viedä meiltä puhdin. Liian suuren työmäärän pelko ja epäusko saattavat vaivata. Epätoivo tai kyllästyneisyys saattavat masentaa. Myös näyn puute muuttuu hiekaksi rattaissa. Koet ehkä olevasi sopimaton tehtävääsi tai et vain muuten pidä siitä. Ratkaisevaa on, että uskot Jumalaan, joka on mukana työssäsi. Pyhä Henki haluaa antaa Sinulle tarkan päämäärän. Lähde työhön vastoin tunteitasi ja huomaat ennen pit-

kää, että osaat työn ja se muuttuu sinulle iloksi. Tee työsi niin, että siitä tulee "taidetta". Veltto työnteko tekee minkä tahansa asian ikävystyttäväksi.

Silti kaikki työtehtävät eivät ole helppoja tai mieluisia. Kaikessa tarvitaan kärsivällisyyttä ja uskollisuutta pienissä osatehtävissä. Johtajalle erityisen inhottavia tehtäviä ovat ongelmien ratkominen ja riitojen selvittely. Silti uskollisuus juuri niiden hoitamisessa voi olla tärkeintä työtä ja tuottaa suurimman siunauksen.

Rohkaisu työn loppuun viemiseen

Tarmokas ja sinnikäs yrittäminen vei työn päätökseen 52:ssä päivässä. Vastoin vastustajien pilkkaa ja ivaa muuri valmistui. Mutta matkan varrella oli vaikeuksia ja vastustusta, johon palaamme seuraavassa saarnassa. Niiden vuoksi kiusaus luopua työstä, kun se tuntuu toivottoman vaikealta, on todella suuri. Olen joutunut näkemään liian monen hengellisen työn tekijän luopuvan työstä ja jäävän joko sivuraitteelle tai sivustakatsojaksi. Sama vaara on myös meillä tavallisilla seurakuntalaisilla. Siksi tarvitsemme jatkuvasti rohkaisua jaksaksemme eteenpäin.

Paavalikaan ei ollut mikään teräsmies. Kun hän tuli Korinttiin ja näki suurkaupungin suunnattoman syvän turmeluksen, hän oli joutua epätoivoon. Silloin Herra itse tuli hänen luokseen ja antoi rohkaisun:

Herra sanoi yöllä näyssä Paavalille: "Älä pelkää, vaan puhu äläkä vaikene. Minä olen sinun kanssasi, eikä kukaan käy sinun kimppuusi tehdäkseen sinulle pahaa, sillä minulla on paljon kansaa tässä kaupungissa." Niin Paavali viipyi siellä vuoden ja kuusi kuukautta opettaen heidän keskuudessaan Jumalan sanaa. (Ap.t. 18:9-11)

Mekin tarvitsemme rohkaisua niin Herran sanasta kuin myös toinen toiseltamme. Muurin rakentajia Herra rohkaisi, kun he saivat nähdä työn edistyvän vaikeuksista huolimatta:

Me rakensimme muuria sen koko pituudelta puoleen korkeuteen asti. Siitä kansa sai rohkeutta jatkaa työtä. (38)

Työtä tehtäessä on hyvä asettaa välitavoitteita. Kun yksi sellainen on saavutettu, sitä kannattaa jollain tavalla juhlia. Näinhän me teemme esimerkiksi opiskelussamme. Jokainen vuosiluokka tai tutkinto on toki vain välitavoite, mutta siitä saa iloita ja siitä saa juhlia, kunhan emme menetä näkyä lopullisesta päämäärästä. Juhliessamme välitavoitetta voimme nimittäin tyytyä siihen ja jättää jatkaminen sikseen.

Vaikka muuri oli puolessa välissä, sillä ei vielä olisi voinut puolustaa kaupunkia varsinkin kun siitä puuttuivat myös portit. Välitavoite rohkaisi, mutta se ei merkinnyt sitä, että lopputyö olisi ollut sen helpompaa. Pikemminkin viholliset nousivat entistään suurempaan raivoon, kun näkivät työn edistyvän. Tarvitsemme rohkaisua ja joskus työn eteneminen sitä tarjoaa, mutta se ei merkitse, että loppumatka olisi helppo. Puolessa välissä ei saa jättää kesken vaan jatkettava uskollisesti loppuun asti.

Ehkä meidän olisi entistä enemmän rohkaistava toinen toisiamme, sillä kokemuksesta tiedän, että kun seurakunnassa alkaa tapahtua heräämistä ja uskoon tulemistä, myös Sielunvihollinen herää. Muistan, miten tyttäreni, joka asui silloin jo poissa kotoa, antoi minulle rohkaisua, kun kuuli suurista vaikeuksista silloisessa seurakunnassamme. Hän totesi: "Teillä täytyy olla suuri siunaus työssänne, kun Sielunvihollinen on noin pahasti hermostunut."

Ratkaisevaa työn loppuun saattamisessa on pitää silmiemme edessä se näky, minä Herra antoi. Työnäky vie eteenpäin. Sitä taas pitää yllä näky Jumalan valtakunnan lopullisesta voitosta, Jeesuksen paluusta maan päälle ja uudesta maasta ja uudesta taivaasta. Jeesuksen ylösnousemuksen tosiasian varassa työmme ei ole turha, niin kuin Paavali vakuuttaa suuren ylösnousemusta käsittelevän luvun lopussa:

Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta! Olkaa siis, rakkaat veljeni, lujia ja järkähtämättömiä, aina innokkaita(11) Herran työssä, ja tietäkää, että vaivannäköne Herrassa ei ole turhaa. (1.Kor. 15:57-58) Pienimmätkään ja vähäisimmiltä tuntuvat tehtävämme saavat iankaikkisuusmerkitksen, kun ne tehdään ylösnoussutta Herraa varten.

Esimerkki uskollisesta evankeliumin työstä

Kirje

Hyvä pastori Oda!

Minulla on paljon ongelmia. Haluaisitteko kuunnella niitä? Olen monta kertaa pyytänyt Jumalaa auttamaan, mutta Hän ei näytä ymmärtävän eivätkä minun ongelmani ota kadotakseen.

1. Vaikka olen vasta 8 vuotta vanha tyttö, vanhempani puhuvat minun yliopistokoulutukseni. Isäni haluaa minun menevän Keioo yliopistoon, mutta äitini minun menevän Seisaniin, joten he panevat minut joka päivä opiskelemaan niin, että menen aivan sekaisin. Isä haluaa minusta tohtoria ja siksi hän kaikin voimin yrittää saada päähäni matematiikkaa, fysiikkaa ja luonnonoppia. Mutta isona haluan tulla kirjailijaksi niin kuin enonikin. Haluan vapaasti valita oman tieni, mutta en tiedä kykenenkö valitsemaan oikein. Tämä on minun ensimmäinen vaikeuteni.

2. Rakastan eläimiä. Kerran minulla oli kaksi lintua ja pidin niitä eteiskäytävässä. Yritin toden teolla pitää niistä hyvää huolta panemalla ne ulos, kun oli lämmintä ja nostamalla ne sisään kylmällä ilmalla. Eräänä päivänä äiti unohti lukita ulko-oven lähtiessään. Kun isäni tuli, hän luuli, että minä olin jättänyt ulko-oven auki hoitaessani lintujani. Hän suuttui ja päästi linnut vapaaksi. Olen niin surullinen, etten tiedä mitä tekisin. Vaikka haluaisin uuden lemmikkieläimen, en sellaista saa. Tämä on toinen ongelmani.

3. Kolmas kysymykseni on, että olen hyvin lyhyt. Jos juoksen kilpaa kymmenen luokkatoverini kanssa, olen varma, että tulen kahdeksanneksi, koska jalkani ovat kovin lyhyet. Haluan vilpittömästi kasvaa, mutta en erityisemmin pidä lihasta enkä kalasta. Mitä minun pitäisi oikeastaan tehdä. En usko, että tämä ongelma ikinä ratkeaa.

Tomoko

Kirjeen tarina

Oheinen pikku kirje ei kerro ainoastaan pienestä epätavallisesta japanilaistytöstä, vaan sen takana on katkelma kärsivällisyyttä vaativaa evankelioimistystä Japanin kovassa maaperässä. Se on tarina naisesta, joka jakeli lentolehtisiä kansakoulun portilla. Se on tarina kuukau-

sien huolellisesta suunnittelusta ja TV ohjelmien valmistelusta lapsille. Se on myös tarina opettajasta ja Raamattu-kirjekurssista. Ilman kaikkea tätä meillä ei olisi oheista Tomokon kirjettä.

Naislähetti ojensi kouluun saapuneille lapsille kutsuja elokuvakokoukseen läheiseen kirkkoon. Tomoko meni yhdessä toverinsa kanssa. Siellä he kaikki saivat kalenterin, josta ilmeni lasten evankelioivien TV ohjelmien päivät. Tomoko oli innoissaan näistä ohjelmista. Joka lauantai hän nousi tavallista aikaisemmin ylös ja valmisti itsensä kouluun lähtökuntoon ennen klo 7.30:tä, jolloin ohjelma tuli TV:stä. Kun kymmenen viikon sarja oli ohi, hän lähetti pyynnön saada ohjelmassa luvatus rintamerkin ja pikku kirjan, tarinan Jeesuksesta. Kirjan takakannessa tarjottiin Raamattu-kirjekurssia. Pastori Odan tehtäväksi tuli hoitaa kirjeenvaihto tämän pikku oppilaan kanssa, joka asui Yokohaman kaupungissa. Alusta lähtien hänelle oli selvää, että Tomoko ei ollut keskinkertainen kahdeksanvuotias. Hänen vastauksensa olivat aina täydellisiä ja hän suoritti kirjekurssi nopeammin kuin kukaan aikaisemmin. Hän ei vain vastannut kysymyksiin, vaan teki myös itse kysymyksiä, joihin pastori Oda vastasi huolella. Lopulta Odalle järjestyi tilaisuus vieraila kodissa. Tomokolle oli suuri ilo tavata opettajansa. Oda sai vapaasti todistaa koko perheelle Jeesuksen sanomattomasta rakkaudesta.

Tomoko ei ole vielä ottanut vastaan Jeesusta, mutta hän on kirjoittanut koulussa lukuisia pieniä aineita ja tarinoita Jeesuksesta opettajalleen ja tovereilleen. Osa niistä on julkaistu myös kansallisissa lastenlehdissä. Emme tiedä, mitä Herra on pikku Tomokoa varten varannut, mutta rukoilemme, että hän saisi todella tulla Herran omaksi ja että Herra voisi siunata häntä monelle siunaukseksi.

Entä Sinä?

Oletko sinä jo päässyt tuntemaan Herran Jeesuksen? Ellet, Hän kutsuu sinua tänään. Hän on Golgatan ristillä kantanut kaikkien sinun syntiesi rangaistuksen, jotta saist Häneen turvautumalla kaiken anteeksi ja pääsisit yhteyteen sinua rakastavan taivaallisen Isän kanssa. Hän on valmistanut sinua varten myös tehtävän, jossa löydät todellisen mielekkyyden elämällesi ja syyn uskolliseen palveluun.

Jos tunnet jo Jeesuksen, Hän kutsuu sinua työhönsä, jatkamaan sitä työtä, johon Hän on sinut aiemmin kutsunut tai avaamaan sinulle aivan uuden tehtävän Jumalan valtakunnan työssä. Tänään tarvitset jälleen myös evankeliumin muurin ympäröimään sydämesi kaikkia Sielunvihollisen hyökkäyksiltä. Saat omistaa uuden armon Jeesuksen veressä. Syntisi on annettu anteeksi. Käy rohkeasti käsiksi saamiisi tehtäviin. Hän itse on kanssasi.